

(C. 1a. lap)
RMK I. 59.

KÖNYVE.

iokat, annyéra, hogy a fűle meg
kapafűla és sima lón mint egy
eckart tőc, Es mikoron ki tőc
vólna a házból, meg látac őrt a
Gombédor, és mondanac: Mi őrt
őg lelte a Gombédor? Im mint
lic a taréia. Az előt fűrtes
ac vala neue: de immár
paf Gálnac hiyác: Agebbül

ERTELME.

la meg edzi és meg czuf
eket, K. e feke
terméke
ntéko

FABVLAKNAC

goknac soha nem tehetnec. Mert ha
aggot véssen az ember, Mi hasson-
is abból? Nem hogy szolgálja neki:
hanem szükségeseb volna, hogy őm
ga szolgálja annac. A minemű er-
kölczer hozzat az előbeli wrától,
ast soha el nem hadgya. Ez is nagy
nyauallya. Ha iffiat véssen: a sem ill
lic egybe: Mert a tehen és boriu
nem fő meg egyaránt. Onnég le
hogy őue. leßen a bárány, D
völt a kols.

LXXXVII. F

Egy Affonpyál

Fa

Egy

Kya KÖNYVE.

mind az által est a nagy payst a
hátamon kel vissfelnem, és
éltic a földön máskálnom. Men-
nye soc madár vagyon az eg a-
lat, Melly igen bép magástan röp-
pülne, és senkitől semit nem fél-
nei. Vay ha én is ezenképpen fel-
mehetnéc. És elvén a föld rac-
hoz, és monda nekic: Vála ki en-
gemet fel vinne az égbe közzüle-
tec, ánao nagy titkot jelentenem
meg, Miképpen megvalamiatni
bép gyöngyeket a czigákne-
zaiban. Maga ő maga
vála, hól kellene az
ni. Monda a k
visslec. És

FABVLAKNAC

fen immár meg kezdte kérdeni à
 te és békát, hól kellene à szép
 gyöngyeket találni? Es midőn
 meg nem mondhatnáia, kőrmel-
 ni kezdte à kösselő à teckenés bé-
 kát, és kényszeríteni, hogy meg
 állana à fogadást. Es iaygatni
 kezdte monda. Iay ennekem
 Mit művelem? Bolondúl czele-
 köttem, hogy ide fel, hól semmi
 iaydom nincz, kéuánkoztam.
 Ha à föld maradtam volna,
 volna most olly nagy gyöt
 Iay ennekem. El vna
 teckenés békánac pa-
 és meg harag-
 z a

KÖNYVE,
ERTELME.

E fabula arra int hogy kiki mind
az ő Istenről el rendelt állapotjá-
ban meg maradgyon, és fertelen
abból ki ne hágion. Mert bölcz az
Isten. Miképpen hógy tudta az em-
bert teremteni: az őkeppen iól tud-
ta, minemű állapotba helyhefessé-
tet. Aual ha az ember meg nem
elégősic, hanem kevelységből ki
hág belőle: a menyével fellyeb akar
hágni, annál nagyobbat essic allà.
Igen ió en az embernek az ő
állapattyában Isten elelemben meg
maradni.

LXXXIX. FABV.

Két Rákról.

A gyermekdid rákot látta az
ő attya, hogy a vízbe mind viffa
menne, és igen meg háborodéc

PABVLAKNAC

rayta. És meg szólta à fiát mód-
 uán: Ió fiá, Ne iáry olly formán:
 Mert rút vagy vele. Elő iáry, mint
 az egyéb lelkes állatoc, Felele
 à fiu az attyánac, à nagy rák-
 nac: Vallom, ides apám, hogy à
 fiu tartozic az attyánac égődni,
 és annac példáiát köuetni De mi-
 ért hogy rákot soha nem láttam,
 ki elő iárt volna, hanem czac
 háttra, ezokaért ~~mi~~ nézetünk-
 nec példáiát köuettem eddig. De
 ha te, ides apám, ió és lép példát
 adtz ennekem, és előttem elől
 mégy, én is igyeközem példadat
 köuetnem. Mikoró az örög ráck
 ió példát igyeköznéc adni az ő
 fiánac, és előlakarna menni, igen
 lassan

KÖNYVE

lassan kezdé ballagni, miért ho-
gy nem szokta volna. Monda a
fia: Ha a hallásod kergőzni kez-
denec, igen hamar elérnec és
meg fognac, ha így kezdés bal-
lagni: Felele az atya: Más módó
megyec akkor. Kerde a fia: Mint
megy akkoron? Es monda az at-
ya: így. Es gyorsan hátra mé-
ne. Mōda a fia: Ides apám: Ha ez
a járás hasznosb, tehát ezac è mel-
let maradoc meg. Ám valaki e-
lő akar menni, mennyen.

ERTELME.

Előfer è fabula est telenti, hogy
kehez a természetből vōt fockást
meg változtatni. A mint az Isten az
embert teremőtte, és az ő életénec
módgyát tíftefléggel el rendelte,
hà így

FABVLAKNAC.

há így jár és czelekőfic, iól vagyon,
és igen illic hozáia: De ha finnyasko-
dic, és az el rendelt vtból kihág, ot-
tan ki tör belőle, és ki mutattya ma-
gát a kőüelység, melly igen bídal-
mas. Annac vránna è fabula arra in-
ti az embert, hogy ha mást akar meg-
fedni és igazgatni, tehát előfer ön-
ga kőbelébe nézzen, és meg ísmele
magát, ha affele vörökben es,
mellyről mást meg akar fedteni.
Mert nem illic kőlemben.

XC. FABVLA.

Két társról.

Ketten egybe társolkodának,
és egyic a másiknac erős hitte
meg esküvé, hogy halálic egy-
el nem állana a másiktól. Es m-
dön egy nagy erdön által men-
néc, találá egy nagy medve

Cza

KÖNYVE.

rcáioc. Látván azt, az egyik társ
mindgyarást el futaméc, és egy
nagy fara fel hága. A másik ke-
dig látván, hogy el nem fallad-
arna, ledőlle a földre, és hóltá
magát. Mikoron a medue
zet volna, meg körülé
t a földön, és bizelni
az orrát a fűleihöz tar-
hoz. De mikoron lehe-
ne, mi

FABVLAKNAC

Kellyfel, Mennyinc el, Mert el
ment à medue. Fel kele az, és el
indúla à társáual. Mikoron az v-
ton mennénec egymással, meg
kerde ez à társát, monduán: Ste
rető társó, Mit beszél vala y
medue? és mit fűg vala f
mikor on à földén fe
lele az: Soc ió ok
aniráflok at á d v

8a
KÖNYVE.

E fabula meg mutartya, melly
igen nem kel az embereknek hinni,
auagy az ő ígérteikben bizodalmost
vetni. Mert ha a nyauallya el érke-
zi, az probállya meg annac vtán-
 embereknek az ő miuóltokat.
Z ént meg lásd kiuel egybe tár-
ch. Mert ha nyauallyád és
ényic, ottan meg vá-
és a hűw tars.

FABVLAKNAC

monda: Miczoda vagy te én ho-
zam képest, és azzonközbe fel-
vette a farkát, és meg mutat az
ő bűp tükeres fester tollait. Mi
czoda bűp kéc bárson orna
mellyemmel? és nézet m
bűp corona vagyon
a feiemen. Se
zám képest